

Réde, 2020. május 24. Igehirdető: Dr. Barta Zsolt

Ének: 25,1-2.8 Szívemet hozzád emelem

Imádság: Urunk, Szent Lelked ereje által nyisd meg a mi szívünket és értelmünket, hogy örömmel hallgassuk a Te igédet. Ámen!

Lekció: Ezékiel 36,22-28

Textus: János 15,26-16,4

Keresztyén Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Tertullianusz keresztyén hitvédő, gondolkodó volt a második században. Az észak-afrikai Karthágó városában élt. Tőle származik az azóta sokat idézett mondás: „A keresztyének vére mag.” Azt jelenti ez, hogy a keresztyének nyilvános kivégzése megszólította az embereket és sokakat bűnbánatra indított. A halált nyugalommal elfogadó keresztyének hite láthatóvá vált, a hit az emberek szeme elé került. Az így megnyilvánuló hit pedig tovább élt.

A keresztyén egyházban mártírnak, vértanúnak nevezzük azokat, akiket a hitükért, szolgálatuk végzése közben megöltek. A görög mártír szó ennyit jelent: tanú. A mártír halálával is azt teszi, amit életével tett: Isten felé mutat, akitől az élet van. A mai igében Jézus kétszer is kimondja a *tanúságot tenni* ígét. Először arról beszél, hogy a Pártfogó, a Szentlélek tanúságot tesz róla. Majd ugyanebben a mondatban beszél arról, hogy a tanítványok is tanúságot tesznek róla. A Lélek és a tanítványok tehát együtt mutatnak Jézusra ebben a világban. Bátorítást és biztatást meríthetünk ebből. Azt a bátorítást meríthetjük Jézus tanításából, hogy nem vagyunk egyedül akkor, amikor hitünk szerint élünk. És akkor sem vagyunk egyedül, amikor megpróbáljuk egy kávészünetben, vagy a kórház folyosóján elrebegni, hogyan segített meg minket az Úr Jézus. Isten Szentlelke jelen van a világban és úgy alakítja a világ eseményeit, úgy rendeli el az emberek útját, hogy Jézus szeretete megmutatkozzon és elérhetővé legyen. Az Apostolok cselekedetei írja le, hogy Fülöpöt egy olyan útra küldte az Úr, ami néptelen volt. Ezt ráadásul meg is mondta neki az angyal. Azonban azon az úton mégiscsak volt egy ember, az etióp kincstárnok, akinek hallania kellett Jézus haláláról és feltámadásáról. Fülöp hallgatott az Úrra és egy ember azon a napon megkeresztelkedett. Az Úr küldte oda, az Úr Lelke ébresztett vágyat az etióp kincstárnok szívében. Fülöpnek annyi volt a feladata, hogy oda menjen és beszéljen. Isten Szentlelke bevon minket a tanúságtételbe. Nem a mi szavaink győzik meg a hitetlen embert, nem mi teremtik meg azt a helyzetet, amiben az ígét meghallja, hanem Isten. Nekünk azonban készen kell állni arra, hogy tanúságot tegyünk. Egy kicsi rész a miénk. De meg kell tennünk. A Lélek segítségével.

Jézus Krisztus tanítása arra mutat rá, hogy ezt a tanúságtételt nem mindig fogják kedvezően fogadni. Nem arról van szó, hogy mindig elutasításba ütközünk. De arra se számítsunk, hogy csupa kíváncsi és jóindulatú ember előtt kell majd hitünket megélni. Jézus az üldöztetés valós lehetőségével számolt. Lesznek idők, amikor a közösségből kizárják Jézus tanítványát. A zsinagógáról beszél itt Jézus. A zsinagóga volt a kor közösségi életének a szíve. Jézus is és az apostolok is a zsinagógákban beszéltek Isten akaratáról. Jézus gyakran gyógyított a zsinagógában és tanított a templomban. Vagyis a hitét vállaló tanítvány arra számíthat, hogy elzárják tőle a nyilvánosság helyeit, a közösségbe nem fogadják be. Mondhatjuk, hogy ezzel a tanúságtétel is veszélybe kerül, hiszen akkor nem hirdethetik az evangéliumot, ha nincs, aki hallgassa. Jézus azonban arra mutat rá, hogy keresztyént elítélő bíróság, vagy a keresztyéneket bántalmazó és kivégző hóhérok lesznek az a gyülekezet, ahol az ígét hirdetniük kell. Pál apostol ahhoz szokott, hogy zsinagógákban vagy főtereken prédikáljon. Amikor azonban börtönbe vetették, akkor a börtönőröknek prédikált. Más a gyülekezet, ugyanaz az evangélium. Ilyen helyzetekre is fel kell készülnie Jézus tanítványának.

Jézus azonban még egy valamitől óv. Nem csak a külső világ válik ellenségesse, hanem saját bensőnk, saját szívünk is fellázad Isten ellen. Jézus a botránkozástól óvja követőit. A botránkozás azt jelenti, hogy Jézus követője sérelem, bántalmazás, vagy valamilyen elviselhetetlen teher miatt többé már nem vállalja azt, hogy Jézus követője legyen. Mindenkinél a fejében van egy határ, hogy

a hitéért, keresztyénségéért mit vállal. Talán ezek a határok alacsonyan vannak: ha hűvös lesz a templomban, akkor nem megyek. Máskor azt mondjuk, hogy ha Isten ezt és ezt nem teszi meg nekem, akkor nem fogok imádkozni, nem próbálok meg Isten törvénye szerint élni. Máskor ez a határ odébb van: ennyi időt már nem tudok Isten ügyére szánni. A botránkozástól óv Jézus – ne lepjen meg senkit, hogy kereszt súlyos nehéz, a bántalmazás fáj, a hidegség és a közönyösség elcsüggeszti a lelket. Készítsétek fel magatokat arra, hogy vannak helyek, vannak idők, vannak közösségek, ahol megkeményítik magukat Isten akaratával szemben – ez a keménység pedig megkísérti a keresztyén embert is.

Az emlékezés orvosságát adja nekünk Urunk ezekben a helyzetekben. „Emlékezzetek” – mondja Jézus – „én megmondtam nektek.” Az emlékezést értelmezhetjük szűkebb értelemben: Jézus azt várja tőlünk, hogy jegyezzük meg, amit ő tanított és mondott. Tovább menve ez azt is jelenti, hogy a tanítványnak emlékeznie kell Jézus szavára a mindennapi élet megpróbáltatásaiban. A Lélek által vezérelt életbölcseesség megtartására szólít itt Jézus. Az ő követői minden nap megélik Jézus igazságát és tanítását, amikor bíróság elé viszik őket, amikor hamis vádakot hoznak fel ellenük, amikor megütik a jobb arcukat, amikor egy mérföld útra kényszerítik őket, amikor megtagadják őket és amikor ők is eljutnak saját keresztyűkhöz. Az ige mindennapi megélésére van tehát szükség. Ez az emlékezés egyszerűbb szintje.

A keresztyén emlékezésnek van egy kiemelt pontja, az úrvacsora. Jézus azzal rendelte el az úrvacsorát, hogy tartsuk meg azt az ő emlékezetére. Ez a jelenlegi járvány az úrvacsoránkat érinti a legsúlyosabban. A szigorú szabályok között sem szabad elfelejtenünk, hogy az úrvacsora a Jézus áldozatára való emlékezést szolgálja. Itt azonban nem csupán arról van szó, hogy jusson eszünkbe Jézus kereszthalála az úrvacsora közben, hanem az emlékezés itt részesedést jelent. A keresztyén egyház a Lélek munkálkodása által részesedik Krisztus áldozatának áldásiban, amikor megtöri a kenyeret és megáldja a poharat. A kenyér megtörése és a bor megáldása révén életünk legfőbb forrásából merítünk, Krisztus áldozatának javait vesszük magunkhoz. Megismételjük azokat az ígéket, amiket ő mondott, hálát adunk az Atyának az ételért és Krisztus áldozatáért, örömmel vesszük magunkhoz a kenyeret és a bort, és várjuk, hogy az ő országában majd ismét együtt vacsoráljunk övele – ezek a legtisztább pillanatai a keresztyén életnek. Krisztus áldozatának elfogadása, evés és ivás az ő asztalánál – ez keresztyén életünk szíve, minden innen indul el.

Az emlékezés tehát a részesedés útja, az emlékezés sorsközösség, az emlékezés azonosulás Jézus Krisztussal. Az emlékezés révén életünk Krisztusi alapjához találunk vissza.

Csak ebben a néhány versben is erről a mély sorsközösségről beszél az Írás. A tanítványok bíróság elé állítása ugyanaz, mint Jézus nagytanács, majd Pilátus elé hurcolása; a tanítványok megölése ugyanaz, mint Jézus megölése, amit Lázár feltámasztása után határoztak el ellenségei. A tanítványok megpróbáltatásának idejét *amaz órának* mondja Jézus – ugyanúgy, mint saját halálát, amit szintén *amaz órának* mondott – mind a kettő ugyanúgy jön el. István vértanú halála pillanatában Jézusnak ajánlja lelkét, mint ahogyan Jézus a kereszten az Atya kezébe tette le lelkét. Az emlékezés nem más, mint az, hogy újra és újra elementáris erővel éljük át, hogy nem mi élünk többé, hanem Krisztus él bennünk. Az emlékezés révén éljük át, hogy mi nem feladatokat végzünk, hanem keresztet hordozunk; az emlékezés elvezet Krisztushoz, akit szintén magára hagytak, megtagadtak, kigúnyoltak.

Keresztyén Testvéreim! Az ókorban, amikor még nem volt papír, nádból készült papirusz tekercsre írtak. Drága volt a papirusz. Ha valami új szöveget akartak írni és nem volt új papirusz, akkor a régit letörölték, amennyire tudták és újat írtak rá. Ezt hívták palimpszesztnek, újra írt tekercsnek. Előfordult, hogy az új írás mögött itt-ott előbukkant a régi. A mi életünk emlékezés – Jézus életét éljük újra az emberek elé. Jézus keresztyét hordozzuk, Jézus megpróbáltatásait éljük meg, Jézus halálával halunk meg és az ő élete a mi életünk. Emlékezzetek ezért! Emlékezzetek szavaira, fogadjátok el áldozatának ajándékait, és a Lélek segítségével hintsétek el a hit magvait. Hogy Krisztus élete mutakozzon meg halandó testünkön. Ámen!

Ének: 380. dics. 6-7. vsz. Oltalmazza Krisztus...